

Ferda Kozaka, Frana Albrehta, da jih naštejemo samo nekaj — izgubili še Juša Kozaka.

Posebno poglavje bi bilo treba napisati, da bi v njem dokazovali, kaj pa je revolucija vendarle razrešila ali začela razreševati že tisti čas in kako je izpolnila ali izpolnjuje tudi kakšna nemitološka ljudska pričakovanja. Med njimi ni zaslediti pričakovanja, da bomo povprek zabogатели tisti hip, ko bo nastopila drugačna delitev dobrin, najbrž celo pri kakšnem »spiritualistu« ne. Končno pa še poglavje o tem, ali je nov svet nastal ali ne — ne glede na tista protislovja, ki so ostala z njim, in na tista, ki se v njem samem rojevajo in ki nas vedno znova potiskajo na »bojne« fronte.

(Se nadaljuje)

NE PRIBLIŽUJ SE

Herman Vogel

Nezaslišano gladko in belo
je tvoje telo;
sestavljeno iz samih izzivajočih oblik.
Vendar se mi zdaj ne približuj z njim —
zdaj je postalo hladno zrcalo,
ki se reži tebi in meni.
Ne približuj se, pravim,
ker sem po tej plovbi sam ženska
in ne prenesem žensk,
lepših od mene.
Ne približuj se, slišiš,
ker nočem
in ne vem,
kako pojejo tvoje strune.
Ne vidiš,
da jočem od jeze ob svojem vznožju:
imam presitaste veje,
in sem padel skozi sebe,
slišiš, skozi sebe!
Zato ostani tam
in se spremeni v kamen!

ROKA

Herman Vogel

Bela, nedozorela breza je tvoja roka
in njena dolinasta dlan je zibel,
ki čaka na novorojenčka.
Ne ve, ali bo snežna kozica
ali pa jagenjček, odet v nagubani plašč.
Vsa joče in trepeta.
Njen jok je počasno brnenje,
ki ni namenjeno vzdolž mojih strun.
Ne bo se ujelo v kotanje mojih izvoljenih sanj;
ne trepeta za moje odmeve.

Stopila boš na predpražnik sopečega jutra.
Ne boš prinesla v krušni slamnici
srebrnega zrnja za moje ptice.
Prinesla boš v prstih skoraj končano pletenje.
(Čakaš vrnitve,
in zato stresaš roko
kakor namočena krošnja.)

PAJEK

Cveto Preželj

I

Pajek čaka na steni,
da se na dnu kavne skodelice odpro
beli gradovi majhnih bogov.

Da z njimi poišče
osute cvetove,
sok črnih, lepljivih jagod izpije,
misel hroščev s prejo odene.